Dňa 27. apríla 2009 sa v Bratislave uskutočnila prezentácia spojená s diskusiou s názvom *Odbory, ktoré sa NEBOJA boja*, na ktorej Luis zo španielskej CNT-Sevilla a Roman z nemeckej FAU-Mníchov priblížili aktuálne aktivity týchto anarchosyndikalistických zväzov. Hovorili o tom, ako postupovali, keď mali ich členovia alebo iní pracujúci konflikt so šéfmi, čo robili v prípade boja v oblasti agentúrnej práce, práce imigrantov či počas krízy a ako sa dá boj z pracoviska rozšíriť do širšej komunity. Prezentácia a následná diskusia boli veľmi podnetné, a tak sme sa rozhodli urobiť prepis audionahrávky a podeliť sa o ne s ďalšími ľuďmi.

Ide o ďalší z textov o súčasnej anarchosyndikalistickej praxi, ku ktorým patria aj minulý rok vydané brožúry *Úspešný štrajk v lodeniciach v Puerto Real* a *Zápisky z triednych bojov*.

CNT, FAU a Priama akcia, ktorá prezentáciu organizovala, sú súčasťou Medzinárodnej asociácie pracujúcich, ktorá združuje člensku základňou riadené odborové zväzy a iniciatívy zo 16 krajín sveta. V prípade, že ťa anarchosyndikalistický prístup k riešeniu problémov na pracovisku a v komunite zaujal, kontaktuj Priamu akciu na info@priamaakcia.sk.

NAKLADATEĽSTVO
BOD ZLOMU

„Konáme podľa hesla, že je jedno, či má problém jeden človek alebo päť tisíc."

„Spomínam si na niekoľko prípadov ľudí so silnými politickými väzbami, ktorí vstúpili do CNT, a počas konfliktu svoje väzby veľmi rýchlo prerušili. Napríklad zamestnanci z Aussy volili ľavicu, pretože si mysleli, že pomáha pracujúcim. Keď však boli počas sporu konfrontovaní s konaním týchto „ľavičiarov", uvedomili si, o čom je parlamentná politika. Podobne to bolo v prípade sporu upratovačiek na univerzite. Tieto 40 až 50-ročné ženy sa počas niekoľkých týždňov naučili viac ako za celý život. V praxi sa naučili viac, ako keby si prečítali súborné dielo Bakunina, Kropotkina a Machna. Pochopili, že polícia chráni bohatých a bije pracujúcich; že súdy využívajú zákony proti nim; že politické strany sa snažia využívať boje vo volebnom boji (napríklad sa s nimi chceli odfotiť). Zistili, aká je úloha byrokratických reformistických odborov UGT a CC.OO a pochopili, že jediná ich sila, je sila a solidarita všetkých pracujúcich. Na túto skúsenosť nikdy nezabudnú."

ANARCHOSYNDIKALIZMUS V PRAXI

Skúsenosti zo Španielska a Nemecka (2003-2009)

Nakladateľstvo bod zlomu (NBZ) je neziskový a benefi čný vydavateľský projekt zameraný na publikovanie prevažne prekladov textov a filmových dokumentov, ktoré sa zaoberajú hnutím pracujúcich. Približuje diela, ktoré sú bežne ťažko dostupné alebo dostupné len v cudzom jazyku. Funguje ako spolupracujúca skupina Priamej akcie (MAP Slovensko).

Doteraz vydané tituly (niektoré dostupné zadarmo na webe Priamej akcie):
Noam Chomsky „Nevyhnutné ilúzie, médiá a propaganda" (1999)
Laslo Sekelj „Anarchizmus, marxizmus a priama demokracia" (1999)
Michail Bakunin „Marxizmus, sloboda a štát" (1999)
Úvod do foriem priamych akcií pracujúcich – vrecková príručka pre naštvaných pracujúcich (2002)
Graham Purchase „Anarchizmus a ekológia" (2002)
Zanon – továreň bez šéfov. Maté, hlina a výroba (CD/DVD, 2005)
Anarchizmus v Amerike (CD/DVD, 2006)
Železná kolóna „My sa trosiek nebojíme..." (hudobné CD, 2007)
Úspešný štrajk v lodeniciach v Puerto Real - Anarchosyndikalizmus v praxi (2008)
Zápisky z triednych bojov. Užitočné skúsenosti z praxe malých organizácií a odborových zväzov (2008)
Venezuela: 10 rokov vlády Huga Cháveza (2009)
Priame akcie na pracoviskách. Základné druhy a konkrétne príklady (2009)
Pozor, anarchista! Augustin Souchy (2009)

* * * * *

ANARCHOSYNDIKALIZMUS V PRAXI
Skúsenosti zo Španielska a Nemecka (2003-2009)

Nakladateľstvo bod zlomu (2009), prvé vydanie
Spracovala: Nadia Hladká

NBZ, P.O. BOX 16, 840 08 Bratislava 48, Slovensko
web: http://nbz.priamaakcia.sk, e-mail: nbz@priamaakcia.sk

nezdá sa mi to až také tragické. Náš zväz z toho aj tak vychádza posilnený. Ak ľudia vyhrajú, získajú, čo chceli, my máme skúsenosti a o FAU sa v spoločnosti šíri povedomie. Ešte na dovysvetlenie – nevravím, že FAU stráca členov, práve naopak. Sú ľudia, ktorí odchádzajú, no organizácia ako celok rastie. Keby u nás všetci zostali, rástli by sme rýchlejšie, no rastieme aj tak. Luis už spomenul, že je jasné, že ľudia majú aktívne a menej aktívne obdobia. My však ľuďom, ktorí k nám vstupujú, vravíme, že nepotrebujeme pasívnych členov – tí sú v DGB. Napríklad v zväze v kovospracujúcom priemysle je 2,5 milióna členov a z toho len 30 000 aktívnych. My chceme 100% aktívnych členov. A na záver – pracujúci podľa nás majú celý život dôvod bojovať, pretože sú celý život nútení predávať svoju prácu a čelia vykorisťovaniu.

Luis na začiatku spomenul, že človek pri vstupe do anarchosyndikalistickej organizácie nemusí byť anarchista. Libertínske princípy získa počas boja. Nebojíte sa vnútorných rozporov v rámci organizácie a možného rozpadu v budúcnosti z dôvodu politických rozdielov medzi členmi?

Luis: Nie, toho sa nebojíme. Ľudia v našej organizácii môžu mať názory, aké chcú. Mali by však rešpektovať princípy, štruktúry a taktiky anarchosyndikalistickej organizácie. Musím tiež povedať, že je veľmi zriedkavé, aby ľudia so silným politickým presvedčením vstupovali do CNT. Ľudia, ktorí vstúpia počas pracovného konfliktu, sú zvyčajne bez ideológie, s nedefinovanou politickou orientáciou. Možno volili tú-ktorú stranu, ale neprejavujú jej silnú podporu. Spomínam si na niekoľko prípadov ľudí so silnými politickými väzbami, ktorí vstúpili do CNT, a počas konfliktu svoje väzby veľmi rýchlo prerušili. Napríklad zamestnanci z Aussy volili ľavicu, pretože si mysleli, že pomáha pracujúcim. Keď však boli počas sporu konfrontovaní s konaním týchto „ľavičiarov", uvedomili si, o čom je parlamentná politika. Podobne to bolo v prípade sporu upratovačiek na univerzite. Tieto 40- až 50-ročné ženy sa počas niekoľkých týždňov naučili viac ako za celý život. V praxi sa naučili viac, ako keby si prečítali súborné dielo Bakunina, Kropotkina a Machna. Pochopili, že polícia chráni bohatých a bije pracujúcich; že súdy používajú zákony proti nim; že politické strany sa snažia využiť ich konflikt vo volebnom boji (napríklad sa s nimi chceli odfotiť). Zistili, aká je úloha byrokratických reformistických odborov UGT a CC.OO a pochopili, že ich jedinou silou je sila a solidarita všetkých pracujúcich. Na túto skúsenosť nikdy nezabudnú.

Roman: Budem stručný: nemáme problémy s politickými skupinami, pretože hoci komunistické či trockistické skupiny súhlasia s militantným bojom, neprichádzajú k nám práve preto, že sme anarchosyndikalistický odborový zväz s libertínskymi princípmi. Inak sme otvorení všetkým pracujúcim. Musia však akceptovať naše princípy. Často sa takto po prvý raz stretnú so zväzom, ktorý nemá platených funkcionárov a riadia ho samotní členovia. Okrem toho si myslím, že anarchosyndikalistický zväz je v najlepšom slova zmysle „školou pre pracujúcich", kde sa stretnú s novými myšlienkami.

ŠPANIELSKO: Confederación Nacional del Trabajo (CNT) - Národná konfederácia pracujúcich

Dobrý večer. Som členom anarchosyndikalistického odborového zväzu CNT. Som členom miestnej skupiny CNT-Sevilla, mesta ležiaceho na juhu Španielska. V Seville máme asi 600 členov a ďalších 600 v okolitých mestečkách. Možno sa vám to nezdá veľa, no máme zastúpenie takmer vo všetkých sektoroch. Na Slovensko ma pozvali kamaráti z Priamej akcie, aby som povedal zopár slov o bojoch pracujúcich v Španielsku. Chcel by som vám povedať niečo o konfliktoch, do ktorých sme sa zapojili v posledných rokoch.

Pred šiestimi rokmi mala naša skupina v Seville len 10 až 15 členov. Rozhodli sme sa, že založíme anarchosyndikalistický zväz. Dovtedy sme sa považovali za anarchosyndikalistickú propagačnú skupinu. Najprv sa zmenil náš spôsob myslenia. Rozhodli sme sa, že budeme organizovať pracujúcich na základe anarchosyndikalistických princípov. Snažili sme sa dostať do kontaktu s pracujúcimi v akomkoľvek spore.

Členovia CNT nemusia byť anarchisti. V prvom rade musia byť pracujúci. Zvyčajne však ľudia po vstupe do zväzu postupne prijmú libertínske myšlienky.

Prvý významný spor – upratovači ulíc v meste Tomares (2003)

Prvý konflikt, do ktorého sme sa zapojili, bol spor upratovačov v meste Tomares blízko Sevilly. Išlo asi o tridsať pracujúcich. Všetko sa začalo, keď piati upratovači navštívili miestny zväz CNT a porozprávali nám o svojich problémoch s firmou. Išlo o upratovačov ulíc mesta. Nenajímalo ich však priamo mesto, ale firma, ktorá fungovala ako subdodávateľ.

V rámci CNT sa nám podarilo zorganizovať tridsať pracujúcich, poväčšine členov UGT a CC.OO[1]. Upratovači vyšli do časovo neobmedzeného štrajku a žiadali zmluvy na dobu neurčitú. Štrajk trval takmer štyridsať dní a bol veľkým víťazstvom pracujúcich. Toto bol začiatok našej cesty. Začalo k nám prichádzať viac pracujúcich, ktorí sa dozvedeli o tomto úspechu a ktorí pochopili, že rovnako si dokážu lepšie pracovné aj životné podmienky vybojovať aj oni. Videli, že dokážeme bojovať aj za zložitých podmienok a ochrániť našich členov. Počas posledných rokov sme sa na základe tohto postupu, založeného na solidarite medzi pracujúcimi, priamej demokracii a priamej akcii, zapojili do mnohých konfliktov. Priama akcia znamená, že pracujúci vezmú spor do vlastných rúk.

O rok neskôr tí istí pracujúci znovu vyšli do štrajku. Tentoraz trval štyri mesiace a tiež sa skončil ich úspechom, najmä vďaka podpore mnohých miestnych zväzov CNT a medzinárodnej solidarite. Boj sa však neskončil, pretože šéf nikdy nespí.

[1] Union General de Trabajadores a Comisiones Obreras. Dva najväčšie reformistické odborové zväzy v Španielsku. UGT má prepojenie na Socialistickú stranu, CC.OO zase na Komunistickú stranu.

Nedávno firma prepustila jedného zamestnanca a v súčasnosti tento problém riešime.

Spor zamestnancov železníc v Seville (2004)
Jedným z ďalších konfliktov po boji v Tomares bol spor zamestnancov firmy AVE[2], ktorá poskytuje luxusnú vlakovú prepravu. Rovnako ako v prípade Tomares, aj tu takmer všetci zamestnanci vstúpili do CNT. Išlo o skupinu mladých ľudí, ktorí dostávali asi 400 eur mesačne a mali len dočasné zmluvy, takže sme prirodzene žiadali zvýšenie miezd, zmluvy na dobu neurčitú a zlepšenie pracovných podmienok. Podarilo sa nám zorganizovať takmer všetkých zamestnancov firmy a vyšli sme do časovo neobmedzeného štrajku.

Na tejto fotke je člen našej miestnej skupiny, ktorý pripravuje transparent na demonštráciu.

Rozhodli sme sa vyjsť do štrajku a organizovať demonštrácie pred vlakovou stanicou v Seville.

Na tejto fotke je bývalý sekretár našej miestnej skupiny spolu s dvoma zamestnancami, ktorí pred médiami vyhlasujú časovo neobmedzený štrajk.

Táto fotka je z jednej z demonštrácií, aké sa uskutočňovali každý deň pred vlakovou stanicou v Seville.

Našu stratégiu sme založili na jednej strane na štrajku, na strane druhej na odhalení pravej tváre firmy AVE, poskytujúcej prepravu vysokorýchlostnými vlakmi. AVE predáva imidž luxusu, no zamestnáva ľudí v neistých pracovných podmienkach. Práve to sme sa snažili povedať transparentmi a letákmi, ktoré sme rozdávali medzi ľuďmi.

[2] Alta Velocidad Española. Názov španielskej spoločnosti poskytujúcej prepravu vysokorýchlostnými vlakmi.

kona mala odobrať hlasy krajne pravicovej NDP[10]. V skutočnosti sa tak nestalo. Napriek posunu ďalších strán doprava je NDP v poslednom čase silnejšia. My samozrejme nemáme problém s imigrantmi. Napríklad v prípade pracovnej agentúry vo Frankfurte, ktorý som už viackrát spomínal, bolo viac ako 80% zamestnancov imigrantov. Treba ešte povedať pár slov o úlohe DGB. V Nemecku sa v čase krízy čoraz častejšie argumentuje, že treba posilňovať nemecké firmy a postavenie Nemecka vo svete. My vystupujeme proti tomu, pretože to zhoršuje podmienky pre prisťahovanie. DGB robí proti rasizmu naozaj veľmi málo a neexistuje žiadna nezávislá organizácia združujúca imigrantov ako je napríklad Sans Papiers vo Francúzsku.

Moja otázka sa týka anarchizmu a teórie, avšak má presah do praktickej roviny. Pre ľudí z anarchistického hnutia je často dôležité, aby deklarovali anarchistické myšlienky, čo však v praxi naráža na problémy. Na moju otázku možno neexistuje odpoveď či riešenie. Keď sa pracujúci zapoja do akcií a štrajkov a potom vstúpia do odborov, je možné, že sa stanú len číslami – pasívnymi členmi; a to je v rozpore s anarchistickým prístupom. Je rast problémom a existuje nejaké riešenie?

Luis: Myslím, že rozumiem. Tiež sme sa tým zaoberali. Vždy sa sami seba pýtame, ako reagovať agresívnejšie voči kapitálu a čoraz viac zapájať pracujúcich do boja. Myslím však, že perspektíva anarchistov nie je správna. Pracujúci sa vzdelávajú v boji spôsobom práce, praxou a anarchistickými myšlienkami. Skúsenosti CNT v Seville naznačujú, že priame konflikty a zvyšujúca sa úroveň triedneho boja vedú k väčšiemu uvedomeniu nielen ľudí zapojených v spore, ale aj pôvodnej skupiny bojovných pracujúcich. Nie sme silnejší len vďaka počtu, ale aj vďaka uvedomeniu, a to sa netýka len ľudí, ktorí vstúpili do zväzu, ale aj pôvodných členov, ktorí začali celý proces. Samozrejme po každom boji niekto odíde a niekto zostane. V organizácii sú aktívnejší a menej aktívni ľudia. To sa však stáva vo všetkých organizáciách, aj v tých najmenších. Rozdiel medzi anarchosyndikalistickými a ostatnými organizáciami pracujúcich je v tom, že pracujúci sa môžu vždy zamerať na stratégiu, ako dosiahnuť niečo pre seba. Je jasné, že sú rôzne úrovne triedneho vedomia a rôzne typy bojov, do ktorých sa ľudia zapájajú, no myslím, že je to celkom prirodzené a nedá sa tomu vyhnúť. Snažíme sa vždy rozširovať naše boje a skúsenosti, no faktom zostáva, že sú ľudia, ktorí sú aktívnejší a menej aktívni.

Roman: Musím zdôrazniť, že budem prezentovať môj osobný názor, a nie postoj FAU. Nie sme anarchistická organizácia, sme anarchosyndikalistický odborový zväz postavený na libertínskych zásadách. Sme organizáciou pracujúcich. To znamená, že keď FAU kritizuje anarchista, je mi to tak trochu jedno. Stáva sa to často. Zvyčajne odpoviem: „Vytvor anarchistickú organizáciu, bude sa nám dobre spolupracovať." Čo sa týka problému, že niektorí členovia odchádzajú,

[10] Nationaldemokratische Partei Deutschlands (Národne demokratická strana Nemecka).

to práve preto, že pracujúci majú strach a dúfajú, že neprepustia práve ich, ale niekoho iného. Súvisí to aj s rozličnými podmienkami v rôznych krajinách. Napríklad v Španielsku sa štrajkuje 12x viac ako v Nemecku. Momentálne vládne strach a nevidieť žiadnu obranu. Samozrejme, svoju úlohu hrá aj DGB. Momentálne je v úplnej defenzíve, ale to si iste viete predstaviť. Rozdiel medzi CNT a FAU je aj v tom, že do CNT prichádza okolo 20-30 bojovne naladených ľudí a do FAU maximálne tak jeden. To je vlastne otázka na Luisa – ako je to možné?

Luis: Najprv zvykne prísť jeden, dvaja či traja ľudia. Sú vystrašení. „Čo máme robiť? Utláčajú nás. Ak vyjdeme do štrajku, nebude to protizákonné? Čo máme robiť?" Snažíme sa v nich vzbudiť dôveru, aby nám všetko porozprávali. Povieme: „No problem! Teraz ste v odborovom zväze. Máte za sebou mnoho pracujúcich. Nie ste sami!" Pokúšame sa zorganizovať viac ľudí v danej firme. Je veľmi ťažké dostať sa od niekoľkých ľudí k viacerým, ako napríklad v Tomares. Vravíme im, že musia konať, mobilizovať sa a organizovať, no zároveň ich podporujeme, povzbudzujeme a presviedčame, že nakoniec vyhráme.

Zaujíma ma situácia pracujúcich zo zahraničia v Španielsku a Nemecku. Bol som v Španielsku a stretol som mnohých ľudí, ktorí pre krízu stratili prácu. Väčšinou ako prvých prepustia práve imigrantov. Okrem toho Španieli a Nemci imigrantom často závidia, ak prácu majú. Reflektuje tento stav CNT, resp. FAU? Sú pracujúci rasistickí a nacionalistickí?

Luis: Myslím, že analýza, ktorú si prezentoval, je úplne správna. Kríza zasahuje v Španielsku najslabšie triedy. Dôsledkom je, že mnohí imigranti sa vrátili do svojich krajín. Nezamestnanosť medzi imigrantmi stúpa rýchlejšie ako medzi zvyškom pracujúcich. V CNT sa snažíme organizovať aj imigrantov, ale nie oddelene. Organizujeme ich v rámci CNT spolu s ostatnými. Myslíme si, že toto je veľmi veľmi veľmi dôležitá súčasť boja proti rasizmu – byť v jednej organizácii a bojovať v spoločných konfliktoch. Nerozumieme postoju niektorých organizácií, ktoré na imigrantov hľadia ako na inú triedu a správajú sa k nim, akoby potrebovali charitu. Je to nebezpečný autoritársky prístup. Ako som povedal, treba sa k nim správať rovnako ako k zvyšku pracujúcich, a to aj robíme. V regiónoch s väčším počtom imigrantov, napríklad v Katalánsku, je viac imigrantov aj v miestnych skupinách CNT. Napríklad v Barcelone sme organizovali akcie v supermarkete, do ktorých sa zapojili najmä imigranti. Rovnaká situácia nastala v Canary Airlines, kde sa v CNT organizuje mnoho pracujúcich afrického pôvodu. Myslíme, že toto je cesta, ako konfrontovať rasizmus – podporou spoločného boja.

Roman: Aj u nás je to problém. Prognóza OECD predpokladá, že v Nemecku dosiahne nezamestnanosť asi 11,5%, čo je zhruba 5 miliónov ľudí. Tento vývoj podporuje rozširovanie rasistických myšlienok. Niektorí pracujúci sa boja, že prídu o prácu, a badať medzi nimi takéto nálady. To treba otvorene priznať. Problém je však staršieho dáta. Už po zjednotení Nemecka sa zdvihla vlna rasizmu a politika celej Spolkovej republiky sa posunula doprava. Zmena azylového zá-

Termina la huelga indefinida más larga de la ciudad de Sevilla

Sin el apoyo del PSOE ni de Izquierda Unida durante el conflicto, los trabajadores han conseguido la mayoría de sus objetivos.

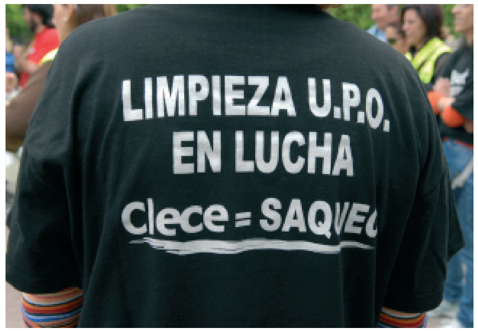
Tento novinový výstrižok hovorí: „Končí sa časovo neobmedzený štrajk, najdlhší v histórii mesta Sevilla."

Solidárny štrajk v prepravnej spoločnosti v Seville (2005)

Tento štrajk zvolala a podporovala CNT a zapojili sa doň zamestnanci firmy AUSSA, prepravnej spoločnosti mesta Sevilla. Najímala ich zmiešaná, súkromno-štátna firma. Preto jednu z dôležitých úloh v tomto spore hrala mestská rada, v ktorej sedeli zástupcovia ľavice – Socialistickej strany[3] a Zjednotenej ľavice[4]. Tieto strany neustále vystupovali proti právam pracujúcich.

Išlo o jeden z najdôležitejších štrajkov v okolí Sevilly, pretože to bol solidárny štrajk. Pracujúci žiadali znovuzamestnanie štyroch prepustených kolegov. Mali silné solidárne cítenie na pracovisku a štrajkovali päť mesiacov, kým ich kolegov neprijali naspäť. Počas konfliktu im firma samozrejme neplatila mzdu. Finančne im pomáhala CNT a iní pracujúci, vďaka čomu prežili. Naším heslom je, že nikdy neukončíme konflikt, kým nevyhráme. Myslíme si, že víťazstvo v konflikte podporuje organizovanie pracujúcej triedy. Porážka spôsobuje presný opak, demoralizáciu.

Znovuzamestnanie upratovačky na univerzite v Seville (2006 a 2007)

Ďalší konflikt, do ktorého sme sa zapojili, sa týkal znovuzamestnania upratovačky na univerzite v Seville. Išlo o spor s upratovacou firmou CLECE, ktorá prepustila Manoli, členku CNT, pretože sa domáhala svojich práv. Na univerzite funguje zväz CC.OO, ktorý sa odmietol postaviť na jej obranu. CNT sa do sporu zapojila a začala v Seville kampaň za znovuzamestnanie Manoli. Použili sme dvojakú taktiku.

[3] Partido Socialista Obrero Español (PSOE) – Socialistická robotnícka strana Španielska. Klasická sociálnodemokratická strana.
[4] Izquierda Unida (IU) - koalícia ľavicových strán.

Demonštrovali sme v centre mesta, kde sme chceli o tomto spore informovať čo najviac ľudí, a tiež na univerzite, kde sme organizovali protesty, šírili informácie medzi študentmi a učiteľmi a snažili sa vyvinúť tlak na vedenie. Aj tento boj trval viac ako päť mesiacov a vyšli sme z neho víťazne.

Na tejto fotke je spomínaná upratovačka Manoli, ktorá ľuďom v meste vysvetľuje, v akom spore sa ocitla a prečo ju prepustili. Manoli uvidíme aj na ďalších fotkách.

Muž, ktorý na tejto fotke hovorí, je jedným zo zamestnancov prepravnej spoločnosti mesta Sevilla. Jeho spor sa už skončil, no on prijal filozofiu nášho boja. Jedno odvetvie za všetky, všetky odvetvia za jedno! Doteraz je jedným z najaktívnejších anarchosyndikalistických aktivistov.

Na tejto fotke je muž v modrom tričku s vlajkou. Je jedným zo zamestnancov z prvého sporu v Tomares. Teraz je jedným zo základných pilierov nášho zväzu v sektore upratovacích prác.

Táto fotka je z ďalšej demonštrácie. Vidieť na nej niekoľko typických postupov, ktoré používame počas mobilizácie. Rozdávame letáky, nosíme vlajky, máme megafóny a podobne. Na sebe máme fosforeskujúce vesty, ktoré sme si zvykli vyrá-

nizácia púšťala do bojov, ktoré dokáže zvládnuť. Netreba si na seba brať priveľa, inak bude výsledkom frustrácia. Sevilla a iné mestá v Španielsku ma fascinujú, no je dôležité povedať, že európske krajiny majú rozdielne podmienky a iné pracovné právo, a tak sa nedá všetko len tak okopírovať.

Spomínal som spor vo Frankfurte – stáva sa nám, že po skončení boja zo zväzu vystúpia takmer všetci, čo doň vstúpili. Nezáleží, či zvíťazíme alebo prehráme. Jednoducho sa to stáva. Napriek tomu sú konflikty dôležité, pretože ľudia dostanú svoje peniaze a my získame skúsenosti. Nielen členstvo je podstatné. Samozrejme sa zvyšuje aj povedomie o FAU ako o odboroch. Takto v podstate fungujeme v súčasnosti – vedieme boje, zvyšujeme povedomie o FAU a sledujeme, že teraz získavame oveľa viac kontaktov na ľudí, ktorí majú problém v práci. Kontaktujú nás aj skupiny mimo FAU, napríklad mladí z reformistických odborov. Čím sme známejší, tým viac kontaktov máme.

Chcela by som sa vrátiť k boju o burzu práce, ktorý si spomínal. Je v súčasnosti burza práce pod kontrolou CNT alebo nie? Ak áno, nie je CNT v pozícii určitej moci?

Luis: Áno, samozrejme. Chceli sme, aby pracujúci získali moc. Myslíme však, že moc pracujúcich nie je v štátnych inštitúciách, ale v ich organizovanosti a v kontrole práce. Čo sa týka burzy práce, chceli sme dosiahnuť presne toto: organizovať pracujúcich a získať možnosť kontrolovať prácu.

Zaujímalo by ma, či vidíte nejaký vzťah me+dzi zintenzívnením bojov a aktivitou ľudí a súčasnou krízou? Dá sa hovoriť o priamej súvislosti? Rastie napríklad záujem o odborové aktivity a radikálne formy boja? Alebo je to skôr opačne, že sa ľudia cítia bezmocnejšie a majú strach?

Luis: Dá sa povedať, že sa objavujú obe tendencie. Na jednej strane množstvo pracujúcich aj nezamestnaných pociťuje čoraz väčší hnev na systém. Medzi nich patria aj nezamestnaní z Lebrije či stavební robotníci z Utrery. Na druhej strane však sledujeme, že ľudia, ktorí majú prácu, sa čoraz viac obávajú, že ju stratia. Pri tvorbe stratégie pre súčasnú situáciu musíme teda brať do úvahy obe tendencie. Je jasné, že musíme využívať rozličné typy akcií, ako napríklad v Lebrije či Utrere. Tam ľudia zažili boj a sú radikálnejší. Roznieslo sa to ako vírus k ďalším ľuďom. V Lebrije napríklad už neorganizujeme len nezamestnaných, ale aj vodičov nákladných áut a stavebných robotníkov. Ľudia vedú ofenzívne boje, pretože vedia, že za nimi stoja obyvatelia mesta. Naším cieľom musí byť budovanie významnej sily.

Roman: Dodám niekoľko informácií z Nemecka. Čo sa týka krízy, je pozoruhodné, že v poslednom čase v prieskumoch viac ako 70% ľudí uviedlo, že kapitalizmus nepovažujú za dobrý ekonomický systém. Napriek tomu, že niektorí očakávali, že sa po prvých prejavoch krízy začne dvíhať hnutie, nestalo sa tak. Je

DISKUSIA

Otázku by som chcel smerovať na vás oboch. Do anarchosyndikalistického boja sa u nás zapája veľmi málo ľudí. Bolo super, že sme mohli vidieť a počuť, ako to funguje v Španielsku, kde je v miestnej organizácii aj niekoľko sto ľudí, a aké boje sa vedú v Nemecku. Chcel by som sa opýtať, či si ešte pamätáte, aké to bolo, keď ste boli v miestnej skupine len traja, štyria či piati – jednoducho, keď vás ešte bolo málo. Čo ste sa naučili a aké skúsenosti ste získali v tomto období? Čo ste využili pre ďalší rast?

Luis: Nikdy som o tom nepremýšľal, ale pokúsim sa nad tým zamyslieť teraz. Keď nás bolo len 15 až 20, bolo pre nás ťažké spojiť sa s ostatnými. Príčina bola jednoduchá – mali sme menej kontaktov ako teraz, keď nás je niekoľko sto. Mám na mysli bežné ľudské kontakty, sociálne väzby. Je logické, že najťažší bol začiatok. V prvom boji v Tomares išlo o skupinku pracujúcich, ktorí prišli za nami do miestnej skupiny. Predtým sme však museli konflikty vyhľadávať, kontaktovať pracujúcich a rozprávať im o našom boji. Je to veľmi ťažké a človek potrebuje príklady, ktorými ľudí zaujme, aby vstúpili do organizácie a do silného solidárneho hnutia. Problém je, ako zaujať organizáciou prvých ľudí. Treba im ukázať, že to myslíme vážne a vieme, o čom hovoríme, že poznáme podmienky vo sfére práce a v odvetví, v ktorom pracujú. Musia pochopiť, že sme rovnako ako oni pracujúci, ktorí sa však organizujú a bojujú. Proces budovania anarchosyndikalistickej organizácie je veľmi dlhý a zložitý, prvé roky sú veľmi ťažké. Človek má pocit, že jeho práca neprináša plody. Je to však fáza, ktorej sa nedá vyhnúť.

Vravíš teda, že vďaka úspechu v konfliktoch získavate nových členov.

Luis: Áno, pretože ľudia vidia, že náš zväz je silný. Keby sme prehrali prvé boje, bola by to katastrofa. Ľudia by sa na to vykašľali. Museli sme sa uistiť, že konflikt vyhráme a že použijeme všetky dostupné prostriedky. Bojovnosť na pracovisku si vyžaduje veľmi silné a stále presvedčenie, ak človek chce vidieť plody svojej práce v zmysle výsledkov boja. Je to však jediný spôsob, ako dať moc našej triede, zničiť kapitalizmus a vybudovať novú, lepšiu spoločnosť.

Roman: Dodám len, že tento problém sme mali aj my a stále mu čelíme. Súhlasím s tým, čo povedal Luis: ide o boje na pracoviskách v rôznych sektoroch a o skúsenosti a povedomie, ktoré získa skupina, ktorá sa v nich angažuje. Predtým je ešte jeden krok – propagácia anarchosyndikalistických odborov, vďaka ktorej sa spoja ľudia s rovnakým názorom a záujmom vyvíjať činnosť. Tu však človek narazí na hranicu – povedal by som, že v Nemecku sa to už stalo – ľudia, ktorí sa takpovediac „sami od seba" zaujímajú o anarchosyndikalizmus, sa už stali členmi FAU. „Pozbierali" sme ich vďaka propagácii. Ďalší rast je už možný len vďaka konfliktom. Keď ľudia vidia, že FAU bojuje a dosahuje určité úspechy, stáva sa pre nich atraktívnou. Keď má zväz málo členov, je dôležité, aby sa orga-

bať počas sporov. Lepíme na ne jasné a výstižné nápisy s triednym obsahom. Na tejto veste je napísané: „Sme pracujúci, nie otroci firmy Clece", čo je firma, ktorá na univerzite zabezpečuje upratovacie práce. Zvykneme sa zastaviť v baroch, na pracoviskách, v obchodoch a supermarketoch, a všade informujeme ľudí o požiadavkách pracujúcich. Je tu aj kamarátka s kasičkou na peniaze, kam zbierame solidárne príspevky pre pracujúcich. Naše spory sa totiž vždy pokúšame rozšíriť, „zospoločenštiť". Snažíme sa do nich zapojiť čo najviac susedov a okoloidúcich. Nesnažíme sa len presvedčiť ľudí, aby vyjadrili solidaritu v nejakom konkrétnom prípade, ale tiež ukázať, že všetci môžu bojovať za to, čo chcú, že sa môžu postaviť na odpor v zamestnaní a že jedinou cestou je solidarita a jednota pracujúcich a priama akcia.

Na tejto fotke je demonštrácia počas spomínaného konfliktu pred sídlom reformistických odborov CC.OO. Tento takzvaný odborový zväz vyvíjal nátlak nielen na Manoli, ktorá bola v spore, ale aj na všetkých ostatných pracujúcich, ktorí sa potom skutočne báli organizovať sa a žiadať splnenie svojich požiadaviek.

Manoli podporovali počas konfliktu aj kolegyne, no keďže boli členkami CC.OO, obávali sa svoj názor vyjadriť otvorene. Keď však bola Manoli prijatá naspäť do práce, pochopili, že aj oni dokážu bojovať, vystúpili z CC.OO a vstúpili do CNT. Začali sa organizovať s nami a vyhlásili časovo neobmedzený štrajk, ktorý je najlepšou zbraňou pracujúcich. Žiadali zlepšenie pracovných podmienok, zmluvy na dobu neurčitú atď.

Bol to veľmi tvrdý boj. Firma sa pokúsila najať štrajkokazov. Proti upratovačkám niekoľko ráz zasiahla polícia. V štrajku boli zapojené aj štyridsať- či päťdesiatročné ženy, ktoré nikdy nemali problémy a nezapájali sa do sociálnych bojov. Mysleli si, že polícia je v spoločnosti na to, aby ich bránila. Počas tohto sporu však pochopili, že polícia je len nástrojom v rukách mocných. Naučili sa veľa. Zistili, akú úlohu hrá v spoločnosti polícia, politické strany, šéfovia, súdy a reformistické odbory. Spor ich veľmi zmenil. Z apolitických žien sa stali ženy so silným anarchosyndikalistickým presvedčením. Päť mesiacov čelili reakčnej sile spoločnosti, ktorá sa spojila proti ich štrajku. Solidarita pracujúcich však bola opäť silnejšia a spor sme vyhrali. Po štrajku vstúpili do CNT ďalší pracujúci z rôznych sektorov, zamestnaní na oboch univerzitách v Seville[5].

[5] V Seville sú v súčasnosti dve univerzity: Universidad Pablo de Olavide, na ktorej sa odohral Manolin spor, a Universidad de Sevilla.

Na tejto fotke sú upratovačky pred sídlom vedenia univerzity. Ako vidíte, majú so sebou hrnce. Ide o metódu, ktorá sa v posledných rokoch čoraz viac uplatňuje v Argentíne. Táto metóda je veľmi jednoduchá. Treba robiť čo najviac hluku, najmä ak je nablízku rektor alebo niekto z vedenia, kto sa potom nemôže sústrediť, je nervózny a začne nadávať.

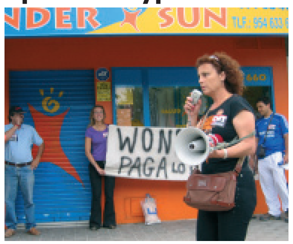
Spor s nadnárodnou sieťou hotelov v Seville (2006)
Neskôr sme sa zapojili do sporu proti nadnárodnej firme Ibis, ktorá vlastní sieť hotelov. Pracovalo tu niekoľko kamarátov a firma si myslela, že sa k nim môže správať ako k odpadu. Vedenie netušilo, že za nimi stojí odborový zväz. Hoci na pracovisku ich bolo len niekoľko, vďaka solidarite ostatných členov odborov sa nakoniec zapojilo veľa ľudí. Už som to povedal niekoľkokrát a ešte to zopakujem – najdôležitejším nástrojom v boji je solidarita pracujúcich.

Počas konfliktov zvykneme vyhlásiť Dni boja. Našim členom odporúčame, aby si počas nich vzali v robote voľno a prišli podporiť pracujúcich v spore. Napríklad muž na tejto fotke je zamestnancom železníc. Vzal si dovolenku, aby mohol vyjadriť solidaritu kamarátom. To isté urobil aj tento muž, pracujúci v prepravnej spoločnosti AUSSA. Na bubon hrá mimochodom fakt dobre.

V posledných rokoch sa zapájame do konfliktov väčšieho počtu pracujúcich. Nikdy však nezabúdame, že nespravodlivosť voči jednému je rovnako dôležitá ako nespravodlivosť voči tisícom. Konáme vždy; nezáleží na tom, či ide o spor jedného človeka, dvoch či troch, ani na tom, či pracuje v obchode, v kovospracujúcom priemysle alebo v sektore služieb.

Spor o nevyplatenú mzdu v kaderníctve v Seville (2007)

Táto fotka je z konfliktu v kaderníctve. Na nej s megafónom znovu vidíme Manoli, ktorej sme predtým pomohli. V spore išlo o mzdu, ktorú kaderníctvo nevyplatilo jednej z našich členiek. Zorganizovali sme protest a žiadali jej vyplatenie. Ako vidieť na fotke, kaderníctvo je zatvorené, pretože celý týždeň sme vo štvrti organizovali kampaň a informovali ľudí, čo to majú za suseda, takže sa tam nakoniec nikto nechcel dať ostrihať. Mzdu našej členke nakoniec vyplatili a kaderníctvo znovu otvorili.

nosti ako vo Frankfurte. Museli sme prísť s iným typom akcie. Keďže agentúra má len kanceláriu a všetky záležitosti vybavuje telefonicky alebo prostredníctvom e-mailu či faxu, berlínska FAU požiadala aktivistov v celom Nemecku, aby jej neustále posielali e-maily, faxy a telefonovali, aby nemohla pracovať. Ako som však povedal, boj ešte trvá a nášho člena zatiaľ neprijali naspäť.

Druhý konflikt, ktorý sa týka berlínskej FAU, je spor v kine Babylon. Zamestnanci tu majú veľmi zlé pracovné podmienky a dostávajú nízke mzdy. Pracuje tu niekoľko členov FAU a jeden z nich, ktorý protestoval najhlasnejšie, bol prepustený. K jeho prepusteniu došlo tesne pred známym filmovým festivalom Berlinale, čo sme samozrejme využili v boji. Festival navštívilo niekoľko známych režisérov a hercov a sústredila sa naň mediálna pozornosť. Počas programu sme teda zorganizovali pikety a rozdávali letáky s požiadavkou zvýšiť mzdy (zdvojnásobenie hodinovej mzdy z 8 na 16 € pre premietačov a zvýšenie mzdy na 12 € pre pokladníkov). Od režisérov a umelcov prišli pozitívne reakcie. Kino je pomerne známe a týchto ľudí šokovalo, aké podmienky vládnu v kinopriemysle. Prípad sa dokonca objavil v tlači a televízii, čo je pre Nemecko nezvyčajné. Obvykle sa radikálnym bojom odborov nevenuje žiadna pozornosť. Vedenie kina veľmi dlho odmietalo vyjednávať, no v súčasnosti prebiehajú rokovania medzi zástupcami kina a zväzom FAU so snahou uzavrieť kolektívnu zmluvu.

Sú aj ďalšie príklady, ktoré by som mohol spomenúť. Tu by som však chcel skončiť a poďakovať členom Priamej akcie za pozvanie. Chcel by som ešte zdôrazniť, že je úžasné, čo sa deje v CNT Sevilla a dúfam, že aj pre vás v Bratislave by mohlo byť povzbudením, že aj relatívne málo ľudí môže niečo dokázať a vybojovať. Ďakujem.

tak. Často k nám prichádzajú jednotlivci, ktorí vravia, že reformistické odbory tvrdia, že s jednotlivým prípadom sa nedá nič robiť, maximálne im dajú kontakt na právnika.

Agentúrna práca

Problém je, že nie sme taká veľká organizácia ako CNT, no napriek tomu sme zorganizovali niekoľko akcií v oblastiach, ktorými sa reformistické odbory nezaoberajú. Najdôležitejšou z nich je agentúrna práca. Pred niekoľkými rokmi sme narušili mzdové rokovania medzi reformistickými odbormi a zväzom zamestnávateľov. Cieľom rokovaní bolo dohodnúť mzdy pre externých krátkodobých zamestnancov, ktoré mali byť nižšie ako mzdy kmeňových zamestnancov. Našou požiadavkou bolo: rovnaká práca, rovnaká mzda. Obsadili sme sídlo odborového zväzu vo Frankfurte a aj v médiách sa objavilo, že anarchisti narúšajú centrálne rokovania o mzdách.

Vo Frankfurte sme zorganizovali aj štrajk proti agentúre, ktorá sprostredkúva prácu. Išlo o malú firmu zhruba so 150 zamestnancami. Do FAU prišlo zopár žien, ktoré sa sťažovali, že už niekoľko mesiacov nedostali mzdu a agentúra za ne neodvádza sociálne poistenie. Keďže firma bola na tom zle, bolo dôležité, aby vyplatila zamestnancov ešte pred svojím zánikom. Práve pre zlú finančnú situáciu nám bolo jasné, že štrajk zorganizovaný FAU agentúre veľmi neuškodí. Uvedomili sme si, že sme anarchosyndikalisti a našou metódou boja sú priame akcie, a tak sme sa vybrali k dvom vlastníkom firmy. Okolie ich domov sme oblepili plagátmi, na ktorých boli fotky ich tvárí a opis situácie. Takto sme dosiahli „spoločenský nátlak". Táto akcia bola úspešnejšia ako štrajk – majitelia si vzali úvery ako fyzické osoby, vyplatili zamestnancov a agentúra zanikla. Ženy, ktoré sa obrátili na FAU, dosiahli oba svoje ciele – dostali peniaze a ubezpečili sa, že cez túto agentúru už viac nikto nebude pracovať.

Berlínske boje

Teraz poviem zopár slov o dvoch bojoch, ktoré sa v súčasnosti odohrávajú v Berlíne a sú stále aktívne. Prvý z nich sa týka pracovnej agentúry, z ktorej bol prepustený zamestnanec. Situácia je však zložitá, pretože nemáme rovnaké mož-

Spor za znovuzamestnanie pracovníčok vydavateľstva v Seville (2009)

Táto fotka vznikla počas konfliktu, ktorý stále vedieme. Ide o spor piatich zamestnankýň prepustených z vydavateľstva Editorial Océano po tom, čo začali žiadať zlepšenie pracovných podmienok. Ako zvyčajne sme začali kampaň za ich znovuzamestnanie a pokúsili sa získať solidaritu ďalších pracujúcich v tejto štvrti a odvetví. Tento transparent vyvesili robotníci, pracujúci na stavbe oproti vydavateľstvu. Vždy, keď okolo prechádza vedenie, kričia na nich: „Ty bastard [a iné priliehavé oslovenia], už aj ich prijmi späť do práce!"

Takmer každý deň sa zhromažďujeme pred firmou a informujeme okoloidúcich o spore. V mnohých prípadoch nám ľudia začnú rozprávať o svojich problémoch a problémoch svojich partnerov či detí. Mnohí sa potom zastavia aj v našom zväze. Niektorí aj vstúpili do CNT a stali sa anarchosyndikalistickými aktivistami.

Toto je fotka ako do rodinného albumu.

Spor zamestnancov stavebnej firmy v meste Utrera (2009)

Ďalší konflikt, ktorý riešime v súčasnosti, sa týka zamestnancov stavebnej firmy Prasur v zhruba päťdesiattisícovom meste Utrera, ktoré leží neďaleko Sevilly. Zamestnanci stále pracujú, no firma im nevyplatila mzdy za posledných päť mesiacov. V tejto situácii sa nachádza takmer sto zamestnancov a reformistické odbory

nerobia nič, aby ich podporili. Zamestnanci teda zorganizovali zhromaždenie, na ktorom sa rozhodli vstúpiť do CNT. Teraz konečne bojujú za to, čo im patrí.

Na tejto fotke je demonštrácia CNT v Utrere na podporu pracujúcich v boji. Odohrala sa cez víkend a zúčastnilo sa jej asi 800 ľudí. Týždeň pred jej konaním sme navštevovali priemyselné parky, obchody a bary, informovali ľudí o probléme a volali ich na demonštráciu.

Toto sú fotky z demonštrácie v centre mesta. V Utrere sa nikdy nič nedeje, takže táto demonštrácia bola veľkou udalosťou.

Zastali sme v centre mesta, informovali okoloidúcich o situácii vo firme Prasur a zbierali solidárne príspevky. Hovorili sme aj o kapitalistickej kríze, jej dôsledkoch pre pracujúcich a potrebe nasledovať príklad ľudí v spore, aby sme si vybojovali, čo nám patrí.

Keďže na stavbách pracujú väčšinou muži, rozhodli sme sa do sporu zapojiť aj ich partnerky a rodiny a vytvoriť komunitu ľudí, ktorí sa navzájom podporujú. Okrem protestov sa ľudia stretli aj na veľkom festivale, vytvorili komunitnú kuchyňu a pod.

Je dôležité spomenúť, že nekonáme len v prípade našich členov. Konáme všeobecne v prospech ľudí, ktorí s nami sympatizujú a podelia sa o svoje problémy. Nie je to teda tak, že by sme konali len v prípade našich členov. Jednou z typických „každodenných akcií" je sprevádzanie ľudí na súd, aby sa domohli svojich práv a bola im poskytnutá právna pomoc.

Zapájame sa aj ďalších akcií. Napríklad sa zúčastňujeme štrajkov iných odborových zväzov. Tu treba vysvetliť, že v Nemecku v podstate funguje len jeden veľký zväz – DGB[9], ktorý združuje jednotlivé menšie zväzy. Ak odbory vyjdú do štrajku, zúčastnia sa ho aj členovia FAU, ktorí pracujú v rovnakom odvetví. Je však dôležité zdôrazniť, že hoci štrajkujeme s ostatnými, vznášame pritom vlastné požiadavky.

Samozrejme sú aj boje, ktoré vedieme sami, nie v rámci väčších zväzov. Väčšinou ide o boje v menších prevádzkach či firmách. Sú však rovnako dôležité. Na konci prednášky spomeniem niekoľko príkladov takýchto bojov.

Okrem toho robíme aj takzvané akcie medzinárodnej solidarity, kedy podporujeme štrajky a akcie sesterských organizácií v iných krajinách. Funguje to celkom dobre, pretože naši členovia sú aktívni a majú chuť robiť akcie, a tiež preto, že v Nemecku ako v najväčšej priemyselnej mocnosti Európy sídli veľa zahraničných firiem. Často sa tiež stáva, že materská organizácia firmy, v ktorej je spor, sídli v Nemecku.

Ešte krátka zmienka o situácii v Nemecku –je dôležité spomenúť, že v Nemecku funguje len jeden veľký zväz, takže je pre ľudí zložité predstaviť si nejaké iné odbory a iný spôsob akcií. Chcel by som poukázať na rozdiely medzi nami a reformistickými odbormi, čo sa týka cieľov a spôsobov boja.

V podstate sa od reformistických odborov líšime v troch bodoch. Prvým je vnútorná organizácia založená na priamej demokracii; druhým je spôsob akcií a štrajkov – forma priamych akcií a priamych štrajkov, bojovné štrajky a podobne; a tretím je spoločenská úloha – reformistické odbory fungujú ako garant kapitalizmu a skorumpovanej demokracie, naším cieľom je beztriedna spoločnosť. Toto zdôrazňujeme vždy, aj pri malých bojoch napríklad o mzdu. Hovoríme, že hoci sa nedá vždy bojovať o veľké veci, aj tak ide o všetko. Aj pri malých sporoch je táto myšlienka v pozadí boja.

Predtým, ako spomeniem niekoľko príkladov sporov, ktoré sme viedli sami, by som chcel zdôrazniť ešte jeden rozdiel: presne ako spomínal Luis, v protiklade k reformistickým odborom bránime aj jednotlivca, ktorý má problém. Konáme podľa hesla, že je jedno, či má problém jeden človek alebo päť tisíc. Je to naozaj

[9] Deutscher Gewerkschaftsbund. Okrem DGB fungujú v Nemecku aj menšie zastrešujúce organizácie, napríklad Beamtenbund und Tarifunion či Christlicher Gewerkschaftsbund.

na pracoviskách a priamo bojujú proti vykorisťovaniu. Kríza spôsobuje, že hnev mnohých pracujúcich rastie. Vidia, že systém im nedokáže nič ponúknuť. Mali by sme využiť príležitosť a posilniť triedne organizovanie, aby sme dokázali bojovať proti moci šéfov a zmeniť spoločnosť. Aby sme dosiahli spoločnosť bez chudobných a bohatých, bez vykorisťovania a útlaku. Spoločnosť založenú na solidarite pracujúcich. Za toto bojujeme.

Ďakujem, že ste prišli, a dúfam, že sa vám moja prezentácia páčila. Ďakujem Priamej akcii za pozvanie. Ďakujem vám všetkým.

NEMECKO: Freie Arbeiterinnen- und Arbeiter-Union (FAU) - Zväz slobodných pracujúcich

Dobrý večer, teraz by som vám chcel predstaviť náš nemecký odborový zväz. Sľubujem, že budem hovoriť kratšie ako Luis:) Súvisí to samozrejme s tým, že počet akcií v Nemecku je menší ako počet akcií, do ktorých sa zapája CNT, špeciálne CNT v Seville, ktorá je pre nás veľkou inšpiráciou.

Najprv by som rád povedal zopár slov o FAU[7], ktorá bola založená v roku 1977. Už medzi dvoma svetovými vojnami existovala v Nemecku tzv. FAUD[8], na ktorej tradíciu nadväzujeme a podľa ktorej sme nazvali našu organizáciu. Pozoruhodné je, že FAUD mala v medzivojnovom období až 150 000 členov. Musím však dodať, že nový zväz pred 32 rokmi založili mladí ľudia. Nikto zo starých, pôvodných členov, pretože nacisti počas svojej vlády rozbili celé hnutie pracujúcich. A to sa týkalo aj našich predchodcov.

Keď sme v roku 1977 začínali, nebolo jasné, aký charakter bude mať naša organizácia. Prevládali dva názory – zhruba polovica členov chcela vybudovať odbory, druhá polovica zase anarchistickú federáciu. Asi pred 10 rokmi sa tento problém vyriešil. Rozhodli sme sa stať sa anarchosyndikalistickým odborovým zväzom. Asi pred 10 až 15 rokmi sme sa začali zaoberať konkrétnymi problémami našich členov aj iných ľudí na pracoviskách. Odvtedy sme prišli na rôzne možnosti, ako byť aktívni napriek malému počtu členov. Spomeniem len niekoľko typických aktivít; my ich nazývame každodenné akcie na pracovisku. Patrí medzi ne napríklad žiadanie nevyplatenej mzdy. Spomeniem jeden príklad: jeden z našich členov pracuje v Berlíne ako prekladateľ a dostal zákazku od známych berlínskych novín. Preklad dodal v poriadku, no nedostal zaň mzdu. Asi 20 členov FAU Berlín teda dva dni po sebe navštívilo redakciu, kde vyrobili menší chaos a dali najavo, že bude lepšie, ak nášmu členovi zaplatia. Kamarát nakoniec peniaze dostal.

[7] Freie Arbeiterinnen- und Arbeiter-Union (Zväz slobodných pracujúcich), nemecká sekcia Medzinárodnej asociácie pracujúcich.
[8] Freie Arbeiter-Union Deutschlands (Zväz slobodných pracujúcich Nemecka).

Založenie burzy práce[6] v meste Lebrija (2009)

Založenie burzy práce v Lebrije je náš najdôležitejší boj v tomto roku. Odohral sa vo februári 2009 a ide o boj celého mesta proti nezamestnanosti. Všetko sa začalo, keď náš miestny zväz v Lebrije navštívila skupina nezamestnaných. V tomto meste žije asi 25 000 obyvateľov, ktorí sa väčšinou živia farmárčením alebo pracujú v stavebníctve. Miera nezamestnanosti v posledných mesiacoch stúpla a v súčasnosti patrí medzi najvyššie v Španielsku. Najdôležitejším „zdrojom" práce je mestská rada, pretože v andalúzskych mestách je to inštitúcia, ktorá kontroluje prácu v poľnohospodárstve a stavebníctve.

Ako som vravel, boj sa začal, keď títo nezamestnaní prišli za nami a sťažovali sa, že mestská rada najíma len ľudí, ktorí majú nejaké vzťahy so Socialistickou stranou a Zjednotenou ľavicou, ktoré v nej majú zastúpenie, prípadne na odborové zväzy UGT a CC.OO, s ktorými sú strany prepojené. Povedali nám, že údajne zamestnáva svojich rodinných príslušníkov, priateľov a známych. CNT sa rozhodla zvolať všeobecné zhromaždenie ľudí, ktorí čelia rovnakému problému. Prekvapilo nás, že neprišlo zopár jednotlivcov, ale niekoľko stoviek ľudí. Na ďalšom zhromaždení sa rozhodli žiadať vytvorenie tzv. burzy práce. Ide o zoznam kontrolovaný samotnými pracujúcimi, z ktorého by rada mohla vyberať zamestnancov. Rada by teda nemohla zamestnávať, koho by chcela, ale len tých, ktorí sú na zozname. Ľudia sa na zhromaždení rozhodli zvolať demonštráciu. Dovtedy na zhromaždenia chodili najmä muži z odvetvia stavebníctva. Povedali sme im teda: „Prečo neprivediete aj rodinu a priateľov?" Odporučili sme im, aby každý prítomný priviedol na demonštráciu aspoň ďalších dvoch ľudí. Naša stratégia bola veľmi úspešná. Na demonštráciu prišlo asi 2 500 ľudí, a to hovoríme o meste s 25 000 obyvateľmi! Ako vidieť za hlavným transparentom, zúčastnilo sa jej aj veľa žien. A boli bojovnejšie.

Na tejto fotke je demonštrácia prechádzajúca mestom. Množstvo červeno-čiernych vlajok.

[6] Burza práce, špan. Bolsa de trabajo je zoznam nezamestnaných pracujúcich, ktorí hľadajú prácu. V histórii odborového hnutia ju niekoľkokrát využila nielen CNT, ale aj odbory IWW (USA) či SAC (Švédsko). Princípom burzy práce je, že firma si nemôže vybrať, koho konkrétne zamestná. Rozhodujú o tom odbory, pričom berú do úvahy rôzne faktory, napríklad počet detí, trvanie nezamestnanosti, či je meno pracujúceho u šéfov na čiernej listine a pod.

Mnohí ľudia si doma vyrobili transparenty, napríklad ako tento, na ktorom je napísané:
„Za spravodlivé rozdelenie práce."

Tu je demonštrácia už blízko centra mesta.

Stojíme na hlavnom námestí, kde je sídlo mestskej rady. Námestie bolo úplne plné. Lebrija si v celej svojej histórii nepamätá podobnú demonštráciu. Dokonca aj počas posledného roka Francovej diktatúry nebolo v uliciach toľko ľudí, ktorí by bojovali za to, čo im patrí.

Na tejto fotke sú naši priatelia policajti, ktorí prišli „ochrániť" naše zhromaždenie. Pravdupovediac, chránia len bohatých.

Keďže starostka mesta odmietla reagovať na požiadavky pracujúcich, ľudia sa na demonštrácii rozhodli vyhlásiť na 18. februára 24-hodinový generálny štrajk. Týždeň pred dňom konania generálneho štrajku robili tí pri moci všetko preto, aby mu zabránili a vystrašili ľudí. Miestne noviny a televízia, obe pod kontrolou miestnej rady, vydali špeciálne číslo a pripravili špeciálne vysielanie, útočiace na štrajk, CNT a anarchosyndikalizmus. Napísali, že sme teroristi a nebezpeční anarchisti, čo chcú zničiť sociálny zmier, že sme platení pravicou a že vlastne vôbec nie sme z Lebrijy. Ľudia v meste však vedeli, že to oni sa organizujú a protestujú, takže im bolo jasné, že nie sú teroristi, ale obyčajní pracujúci bojujúci za svoje požiadavky. Väčšina ľudí sa pri čítaní toľkých hlúpostí len smiala.

Proti štrajku sa však nepostavili len šéfovia a miestna tlač. Svoju úlohu znovu zohrali aj reformistické odbory UGT a CC.OO, ktoré do mesta zavolali regionálnych

šéfov, aby ľudí presvedčili, nech neštrajkujú. Riaditelia základnej a strednej školy poslali matkám list, aby v deň štrajku priviedli deti do školy.

Predstavitelia regionálnej vlády zase volali pekárom a pokúšali sa ich prinútiť napiecť v deň štrajku chlieb. Pekári v Lebrije sú však veľmi hrdí a triedne uvedomelí, a o všetkom informovali CNT. Samozrejme, v deň štrajku nebol v Lebrije žiadny čerstvý chlieb.

Štrajk bol veľmi úspešný. V celom meste bol otvorený len novinový stánok a čerpacia stanica, a všetci si to uvedomovali, vrátane členov mestskej rady. Rada a šéfovia však vyhlásili, že štrajk triumfoval len preto, že sa ľudia zľakli nebezpečných anarchistov. Ani nemusím vravieť, že je to klamstvo. Bolo to presne naopak. Pracujúci v Lebrije sa nenechali zastrašiť šéfmi, miestnymi novinami ani mestskou radou. Je pravda, že pracujúci zorganizovali pikety, no nenútili ostatných, aby nešli do práce. Urobili to len preto, aby všetkým zaručili možnosť štrajkovať. Týždeň pred štrajkom totiž mnohé firmy v meste zastrašovali pracujúcich, že ak sa zúčastnia štrajku, budú prepustení. Mnohí pracujúci teda volali CNT so žiadosťou: „Nemohli by ste pred mojou firmou urobiť piket, aby som mohol šéfovi povedať, že ste tu a nemôžem ísť do práce?" Dobrá stratégia. Väčšina ľudí sa potom nezúčastnila piketu pred vlastnou firmou, ale šla podporiť pikety pred ďalšími firmami.

Starostka bola nakoniec nútená požiadavku pracujúcich prijať, hoci tvrdila, že ju k tomu nedotlačil štrajk. Ľudia však nie sú hlúpi. Odmietla ale priamu kontrolu burzy CNT. Nám je to však jedno, na tom nezáleží. Dôležité je, že burza funguje. Nezáleží na tom, či ju kontroluje CNT. Situáciu sledujeme a keď dôjde k nespravodlivosti a zoznam prestane fungovať, ako má, ľudia sa znovu zmobilizujú.

Už som spomínal, že miestne noviny sa postavili proti pracujúcim. A aký bol postoj regionálnej a celoštátnej tlače? Odpoveďou bolo ticho, úplný bojkot štrajku. Správu, ktorá mala byť v novinách na prvej strane a prvá vo večerných správach, všetci ignorovali. Prvý štrajk pracujúcich proti dôsledkom kapitalistickej krízy – a médiá o ňom nepovedali ani slovo. Ako je to možné? Boja sa, že by sa tento požiar mohol rozšíriť. Pokúšajú sa zabrániť tomu, aby si z obyvateľov Lebrijy vzali príklad aj iní a začali bojovať za to, čo im patrí.

Táto skúsenosť pracujúcich sa však šíri ústnym podaním. Aj ďalšie mestečká v Andalúzii si berú príklad z Lebrijy a prichádzajú s podobnými požiadavkami. Ľudia z neďalekej dediny navštívili miestny zväz CNT s otázkou, ako sa zmobilizovať. V inom meste zase obyvatelia zvolali všeobecné zhromaždenie s rovnakými požiadavkami. Nemuseli však ani vyjsť do štrajku. Starosta mesta si totiž všetko dobre premyslel a rozhodol sa neriskovať také problémy ako starostka Lebrijy; požiadavky pracujúcich splnil. To však nie je koniec, ale len začiatok.

Na vidieku a v malých mestách blízko Sevilly sa ľudia začínajú organizovať